

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **B. T. G.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretánské nám. 5, 124 10 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministra zahraničních věcí ze dne 01.03.2018,
č.j. 101257-3/2018-OPL,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhá soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 15.12.2017, č.j. 3765/2017-HANOI-40, jímž byla podle ust. § 169d odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“ nebo „*zák. č.*

326/1999 Sb.“), zamítnuta žádost žalobce o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, přičemž řízení o této žádosti bylo zastaveno.

2. Žalobce nejprve v části III. „uvedl“, že *„trvá na tom, že zastupitelský úřad v jeho případě vydal nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí, přičemž žalovaný se s oprávněným prostředkem žalobce řádným a přezkoumatelným způsobem nevypořádal a tím zatížil i své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.“* V této části žaloby v podstatě žalobce stručně předeslal uvedení konkrétních žalobních bodů, tedy poukázal na nesprávnou aplikaci pojmu „odůvodněný případ“ pro možnost upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o pobytové oprávnění ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, přičemž tvrdil, že v době podání žádosti o pobytové oprávnění existovaly objektivní překážky na straně zastupitelského úřadu, pro které nebylo možné podmínku osobního podání žádosti v předem sjednaném termínu objektivně splnit. Dále žalobce poukázal na nesprávnou argumentaci žalovaného o nutnosti regulace migrace, překročení pravomoci žalovaného, zmínil se o nefunkčnosti systému Visapoint, prostřednictvím kterého byla prováděna registrace termínů pro podání žádostí. Konkrétní žalobní body jsou pak vymezeny v žalobě následujícím způsobem:
3. V části IV. žaloby, označené jako *„Nepřezkoumatelnost posouzení odůvodněnosti neupuštění od povinnosti osobního podání“*, vznesl žalobce „stěžejní námitku“ proti argumentaci zastupitelského úřadu a žalovaného, podle nichž případ žalobce není možné považovat za odůvodněný pro upuštění od povinnosti osobního podání ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. V této části žaloby se žalobce zabýval pojmy „odůvodněný případ“, který je neurčitým právním pojmem, rozsáhle citoval z judikatury NSS a namítl, že se správní orgány obou stupňů dopustily zásadního pochybení v interpretaci neurčitého právního pojmu, kdy tento zastupitelský úřad zcela bezdůvodně a nepřezkoumatelně zúžil na důvody zdravotní, a žalovaný pak tento výklad potvrdil, navíc chybně, když žalovaný vyslovil souhlas s názorem zastupitelského úřadu, že se má jednat především o důvody zdravotní a sociální. Pod neurčitý právní pojem však podle judikatury NSS mohou spadat i překážky na straně zastupitelského úřadu. Žalobce se dále zabýval nejen vymezením neurčitého právního pojmu, ale i správního uvážení, kdy citoval rovněž z judikatury NSS. V části V. žaloby, označené jako *„Objektivní překážka na straně zastupitelského úřadu“*, je obsažen žalobní bod, který se zabývá nefunkčností systému Visapoint. Žalobce zde uvádí konkrétní údaje o tom, že dne 30.10.2017 byla na webových stránkách zastupitelského úřadu zveřejněna informace, že systém Visapoint se ke dni 31.10.2017, *„tedy k následujícímu dni (!) ruší“* a *„nový systém bude zveřejněn až (!) dne 24.11.2017 a fungovat by měl od 1.12.2017 a po celý měsíc listopad nebude umožněno sjednání nových termínů pro podání žádosti.“* Poté došlo dokonce k *„naprostému uzavření“* zastupitelského úřadu. Žalobce namítá, že je nepřípustné, aby tak zásadní změna byla oznámena den před účinností takové změny a nastolení nového systému bylo odloženo až na následující měsíc. K tomu žalobce poukazuje na Dohodu o narovnání a ukončení objednávkového systému MZV Visapoint uzavřenou mezi Ministerstvem zahraničních věcí a společností AbsolutNET, s.r.o., kdy z okolností týkajících se této dohody vyplývá, že MZV již věděl o časovém ohraničení fungování systému Visapoint od roku 2014. Žalobce poukázal na zásadu legitimního očekávání a k tomu opět rozsáhlým způsobem citoval z judikatury NSS a z rozhodnutí Ústavního soudu. Žalobce pak poukázal na základní zásady činnosti správních orgánů, přičemž kritizoval zmíněný postup při přechodu na nový systém. Žalobce namítl, že mu nebylo objektivně umožněno splnit zákonnou podmínku sjednání termínu a následného osobního podání žádosti. Zdůraznil, že objektivní překážka na straně zastupitelského

úřadu může představovat odůvodněný případ, pro který je možné upustit od povinnosti osobního podání žádosti. Na tuto jeho námitku žalovaný přezkoumatelným způsobem nereagoval. Dále žalobce uvedl, že došlo k naprostému uzavření zastupitelského úřadu od 9.11.2017 do 30.11.2017, tato informace byla zveřejněna na webových stránkách dne 8.11.2017. V tomto sdělení bylo uvedeno, že se jedná pouze o zastavení přijímání žádostí o víza. V souvislosti se zastupováním ostatních žadatelů a účastníků pobytových řízení „je však právnímu zástupci žalobce známo, že se jedná o kompletní uzavření zastupitelského úřadu, tedy nejen zrušení termínu přijímání žádostí o víza, ale také rušení termínů pro podání žádosti o pobytová oprávnění“ K tomu, stejně jako k řadě jiných námitek, navrhoval provést žalobce řadu důkazů, k uvedenému tvrzení například výsledky zaměstnanců právního zástupce žalobce a výsledku zaměstnance zastupitelského úřadu. Žalobce opětovně „poukázal“ na to, že svou žádost podal v období od 1. do 26.11.2017, tedy v období, kdy žádný způsob pro sjednání termínu k podání žádosti objektivně neexistoval. Dále uvedl, že jeho zaměstnanci (Mgr. M. E. a D. H. V.) byli dne 15.11.2017 „svědky toho, že byly na zastupitelský úřad vpuštěny osoby, které dle dostupných informací vyřizovaly agendu na konzulárním oddělení“. Právní zástupce žalobce „je také obeznámen s tím, že vpuštěné osoby nebyly právně zastoupeny a dále se skutečností, že dalším advokátům, kteří byli v Hanoji přítomni na základě předchozích předvolání k úkonům na zastupitelském úřadu (tak jako právní zástupce žalobce), byly také veškeré termíny těchto úkonů v měsíci listopadu rušeny a na zastupitelský úřad nebyli vpuštěni“. To dokresluje „míru nezákonnosti jednání“ ze strany zastupitelského úřadu. K tomu navrhoval opět žalobce výsledky svých zaměstnanců, navrhoval provést důkaz na CD, tj. promítnutím videa ze dne 15.11.2017 atd. V části VI. žaloby, označené jako „Překročení pravomoci zastupitelského úřadu“ žalobce namítl nedostatek pravomoci zastupitelského úřadu z důvodu, že žalovaný ve svém odůvodnění poukazuje na nutnost regulace migrace, tedy touto částí odůvodnění zastupitelský úřad si „osobuje pravomoci“, které mu byly svěřeny (a potažmo se to týká i žalovaného). Žalobce z toho vyvodil, že oba správní orgány „porušují tak ústavněprávní zásadu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí dle článku 2 odst. 3 Ústavy a článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod“. Argumentace o regulaci migrační politiky nejsou namístě, ve fázi řízení o žádosti o prominutí povinnosti osobního podání žádosti formulace jakýchkoliv závěrů o regulaci migrace nepřísluší ani zastupitelskému úřadu ani žalovanému. V části VII. žaloby „Ignorování konkrétní situace žadatele“ žalobce poukázal na své předchozí neúspěšné pokusy přihlásit se prostřednictvím systému Visapoint, zde opět rozsáhlým způsobem poukazuje na nedostatky v systému Visapoint, navrhuje provést rozsáhlé dokazování, např. dílčími zprávami BIS, dále předložil soudu 2 CD, které se týkají semináře uskutečněného dne 10.9.2015 v Kanceláři veřejného ochránce práv atd. Zde žalobce „vysvětluje“, proč se obrátil na právního zástupce v dané věci, že neměl v daný moment jinou možnost, než podat žádost o vydání zaměstnanecké karty včetně žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání prostřednictvím stížnosti na postup správního orgánu a prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb. K tomu navrhuje opět důkazy, např. fakturami za letenky zaměstnanců právního zástupce účastníka řízení. V části VIII. žaloby označené jako „Nepřezkoumatelnost rozhodnutí“ žalobce namítl, že se žalovaný nevypořádal s námitkou porušení veřejného zájmu. K tomu pak žalobce konkrétně v žalobě uvedl, že „Žalovaný pak ve svém rozhodnutí argumentuje naprosto nelogicky tvrzením o podstatě víz, přestože on je žadatelem o zaměstnaneckou kartu... Zastupitelský úřad se však nevypořádal se závažnými otázkami, ať už to byla námitka porušení veřejného zájmu, objektivního znemožnění splnění zákonné povinnosti, uzavření zastupitelského úřadu, doložený důkaz

fotodokumentace neúspěšných pokusů registrace do systému Visapoint atd.“ Žalobce zde brojil i proti závěrům žalovaného, který byl převzat z konstantní soudní judikatury, přičemž z ní vyplývá, že povinnost správních orgánů řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze chápat „dogmaticky“ a vykládat tento závazek tak, že odůvodnění vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka řízení. Podstatné je, aby byly vypořádány všechny závažné právní argumenty (jedná se o závěr z žalovaného rozhodnutí, opírající se o konstantní soudní judikaturu, např. rozsudek NSS ze dne 7.6.2017, č.j. 3 Azs 134/2017-18). S tímto závěrem žalobce v podstatě polemizuje, odkazuje na správní řád a na povinnost vypořádat se s návrhy a námitkami účastníků řízení. V tomto žalobním bodu dále žalobce poukazuje na jiná, podobná rozhodnutí žalovaného, kdy ten údajně „nerozlišuje argumentačně mezi tím, zda se jedná o žádost o vydání zaměstnanecké karty, o povolení k dlouhodobému či trvalému pobytu, zda je účastník řízení zletilý či nezletilý“ atd. V tomto žalobním bodu je tak dále obsažena kritika jiných, blíže nespecifikovaných rozhodnutí zastupitelského úřadu a žalovaného. V „neposlední řadě“ žalobce poukázal na svou námitku, kterou žalovaný vypořádal pod číslem VI., kdy právní zástupce žalobce poukazoval na situaci žadatelů z roku 2016, tedy z předchozího roku, kdy se právní zástupce žalobce se svými klienty naprosto identicky dostavil k zastupitelskému úřadu ve snaze podat žádost o pobytové oprávnění, které následně byl nucen podat prostřednictvím stížnosti, zastupitelský úřad opakovaně uváděl, že nebylo prokázáno, že by se žadatelé dostavili k bráně zastupitelského úřadu. V nyní projednávaném případě však zastupitelský úřad tvrdil, že se žalobce se svým zástupcem dostavil k zastupitelskému úřadu, neboť nyní tuto skutečnost může využít jako argument pro vyloučení zdravotních důvodů, které by bylo možné akceptovat jako odůvodněný případ od upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Zastupitelský úřad tak vykládá skutkové okolnosti u žadatelů z roku 2016 a 2017 „naprosto odlišně“. V dalších částech žaloby IX. a X. žalobce v podstatě shrnul svou argumentaci, zopakoval žalobní námitky. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na obsah rozhodnutí zastupitelského úřadu a žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
6. V první řadě se krajský soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí a rozhodnutí zastupitelského úřadu. Jak vyplývá z podání žalobce, tj. z odvolání a z žaloby, žalobce ve svých podáních opakuje řadu svých argumentů a kritizuje postup zastupitelského úřadu, přičemž je zřejmé názoru, že na každý jeho argument musí správní orgány a potažmo i soud odpovídat. To ostatně vyplývá i z části VIII. žaloby, ve které žalobce poukazuje na argumentaci žalovaného, kdy k námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí zastupitelského úřadu uvedl, že zastupitelský úřad byl povinen v odůvodnění „napadeného rozhodnutí zabývat se pouze těmi námitkami, které jsou právně relevantní z hlediska posouzení důvodnosti upuštění od osobního podání žádosti, a nikoliv zdůvodnit každou námitku, kterou žadatel ve své žádosti uplatnil“, přičemž žalovaný citoval i z judikatury NSS a Ústavního soudu, podle které nelze povinnost správních orgánů řádně odůvodnit svá rozhodnutí chápat zcela dogmaticky a „vykládat tento závazek tak, že odůvodnění vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka řízení, podstatné je, aby byly vypořádány všechny závažné právní argumenty (srov.

např. rozsudek NSS ze dne 7.6.2017, č.j. 3 Azs 134/2017 a Nález ÚS ze dne 15.1.2008, č.j. IV ÚS 1903/07⁶. Lze zřejmě předpokládat, že žalobce takový názor zastává i ve vztahu k odůvodnění rozsudku soudu. Proto na tomto místě je třeba uvést následující:

7. Ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).
8. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
9. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když

jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

10. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6.4.2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [náleze Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

11. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

12. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a

odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

13. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

14. Obecně lze ve vztahu k přezkoumatelnosti, resp. nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, vztáhnout i premisi a závěry upravující přezkoumatelnost rozhodnutí správních soudů v souladu s judikaturou Ústavního soudu (např. Nález ze dne 20.6.1996, sp.zn. III. ÚS 84/94, či Nález ze dne 26.6.1997, sp.zn. III. ÚS 94/97). Obdobně platí v případě judikturních závěrů Nejvyššího správního soudu ve vztahu k rozhodnutím správních soudů. Proto i pro rozhodnutí správních orgánů platí závěr: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích v odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny* (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2003, č.j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod číslem 133/2004). *Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost znamená, že rozhodnutí*

postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2003, 2 Azs 47/2003-130, uveřejněný pod číslem 244/2004 Sbírky rozhodnutí NSS).“ V rozsudku NSS ze dne 29.7.2004, č.j. 4 As 5/2003-52 vyplývá, že pokud „Z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěrů o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“ Má-li být proto správní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech, jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností a uvedené pak musí nalézt svůj odraz z odůvodnění přezkoumávaného správního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že prostřednictvím odůvodnění tohoto rozhodnutí lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něj uvažil. Z odůvodnění rozhodnutí „*musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 19.12.2008, č.j. 8 Afs 66/2008-71). Uvedeným požadavkům obě žalovaná rozhodnutí dostaly. Naopak je to žalobce, kdo tento pojem vykládá nesprávně. To vyplývá již z druhého odstavce části VIII. žaloby, ve kterém tvrdil následující:

„V prvé řadě žalobce poukazuje na svoji námitku porušení veřejného zájmu. Žalobce ve svém rozkladu namítl, že se s touto námitkou zastupitelský úřad nevypořádal a uvedl, že na ní trvá. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí argumentuje naprosto nelogicky tvrzením o podstatě víz, přestože on je žadatelem o zaměstnaneckou kartu. Dále pak v rámci jejího vypořádání zcela irrelevantně a v rozporu se svými kompetencemi hovoří o nutnosti regulace migrace, k čemuž se žalobce již vyjádřil výše.“

15. Zmíněná část žaloby svědčí o tom, že podle názoru žalobce, pokud se žalovaný sice vypořádá s jeho námitkou, avšak uvede k této námitce „*nelogickou*“ argumentaci, tedy nesprávnou argumentaci, tak že se jedná v podstatě o vadu rozhodnutí zahrnující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (zřejmě se jedná o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, když žalobce ani v žalobě nerozlišuje mezi nepřezkoumatelností rozhodnutí pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů, přestože tak činí platná právní úprava – srov. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.). Rozhodnutí netrpí takovou vadou, jestliže se správní orgán věcně vypořádá s námitkou účastníka správního řízení, avšak argumentace správního orgánu neobsahuje správné závěry. V takovém případě se nejedná o námitku žalobce týkající se této vady řízení, ale jedná se o námitku, která zpochybňuje zákonnost rozhodnutí z důvodu nesprávného právního posouzení, nikoliv z důvodu nepřezkoumatelnosti. Navíc není pravdou, jak tvrdí žalobce, že zastupitelský úřad se „*však nevypořádal se závažnými otázkami*“ týkajících porušení veřejného zájmu, objektivního znemožnění zákonné povinnosti atd. S těmito „*otázkami*“ se správní orgán I. stupně i žalovaný vypořádal. Ostatně kdyby tomu tak nebylo, neobsahovala by žaloba rozsáhlé, věcné námitky směřující proti závěrům správních orgánů, a to na 11 stranách (listech) žaloby. Jak již soud z výše citované judikatury uvedl, nejen soud, ale i správní orgán není

povinen detailně reagovat na každý argument účastníka řízení, tedy v dané věci plně postačovalo, když se správní orgány vypořádaly se všemi závažnými právními argumenty a zejména se zabývaly výše zmíněnou stěžejní otázkou týkající se důvodů pro upuštění od povinnosti osobního podání zmíněné žádosti. Ostatně o mylném výkladu zástupce žalobce, týkající se otázky nepřezkoumatelnosti, svědčí část IV. žaloby. Ta se týká zmíněné stěžejní námitky, kdy žalobce tvrdí, že *„Stěžejní námitku žalobce vznáší proti argumentaci zastupitelského úřadu i žalovaného, kterou se snaží deklarovat, že případ žalobce není možné považovat za odůvodněný pro upuštění od povinnosti osobního podání ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců.“* Již z toho vyplývá, že v takovém případě rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné, když zástupce žalobce vytýká správnímu orgánu nesprávnost jeho argumentace. V tomto žalobním bodu dále žalobce, resp. zástupce žalobce, vytýká správnímu orgánu i *„zásadní pochybení v interpretaci neurčitého právního pojmu“*, tím spíše nemůže být rozhodnutí nepřezkoumatelné, když i podle samotné žaloby žalované rozhodnutí obsahuje příslušnou argumentaci. Chybná, mylná argumentace správního orgánu neznámá, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Krajský soud však dospěl k závěru, že obě rozhodnutí touto vadou netrpí.

16. Krajský soud se dále zaměřil na stěžejní otázku dané věci, týkající se námitky žalobce uvedené v části V. a násl., kdy žalobce v žalobě v poslední větě před touto částí sám uvedl, že *„Žalobce ve své následující argumentaci uvede důvody, které byly dle jeho názoru stěžejní pro posouzení, zda lze v jeho případě hovořit o odůvodněném případě ve smyslu § 169d zákona o pobytu cizinců.“*
17. Podle ust. § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o udělení dlouhodobého pobytu cizinců, žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu na 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně.
18. Pobyt na zaměstnaneckou kartu, o jejíž vydání žalobce požádal (§ 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců) rozšířený senát NSS klasifikoval jako zvláštní typ pobytu na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30.5.2017, č.j. 10 Azs 153/2016-52 a obdobně i rozsudek NSS ze dne 30.5.2017, č.j. 7 Azs 227/2016-36, bod 27). Zmíněné stěžejní ust. § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, na které žalobce odkázal v žalobě, stanoví, že *„Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti... zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodu cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytovou oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu“*.
19. Podle ust. § 169f odst. 1 zákona o pobytu cizinců je žadatel povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu (za které se považuje i žádost o vydání zaměstnanecké karty, jak soud již výše uvedl) nebo k trvalému pobytu způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce.

20. Z ust. § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců pak z právní úpravy vyplývá, že pokud si cizinec předem nesjednal termín k podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu, tedy žádosti o vydání zmíněné zaměstnanecké karty, způsobem stanoveným zákonem o pobytu cizinců, tak je dokonce žádost nepřijatelná.
21. Podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.
22. Žalobce se poněkud nadbytečně a obsírně věnuje teoretické otázce výkladu pojmu „*odůvodněný případ*“ (část IV. žaloby), kdy soudu „vysvětluje“ na příkladech z konstantní soudní judikatury, co je neurčitý právní pojem a co je správní uvážení. K jejímu zodpovězení stačí z konstantní soudní judikatury konstatovat ten závěr NSS, který je na rozdíl od citací použitých v žalobě k dané věci aktuální, a to závěr z rozsudku NSS ze dne 27.6.2016, č.j. 10 Azs 219/2015-67, bod 26, podle něhož: *„Co se týče typových případů upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k trvalému pobytu, zákon bližší podmínky nespécifikuje. Institut upuštění od povinnosti osobního podání žádosti tak v sobě obsahuje neurčitý právní pojem „v odůvodněných případech“, otevírající prostor pro uplatnění správního uvážení zastupitelského úřadu.“* Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31.5.2011, č.j. 9 Aps 6/2010-106 konstatoval, že *„O jaké typové případy v praxi půjde, zda se má jednat pouze o případy překážek osobní účasti, které jsou na straně cizince, nebo též případy překážek na straně zastupitelského úřadu, zákon o pobytu cizinců žádným způsobem ani neupravuje, ani nenaznačuje. Každé takové posouzení tedy závisí na úvaze zastupitelského úřadu, který by měl při svém rozhodování zohlednit všechny v daném čase a v dané zemi existující podstatné okolnosti.“* Rozšířený senát pak v souvislosti se zmíněným systémem Visapoint (který však v době podání žádosti žalobce byl již zrušen, což je velmi důležitý údaj, jak bude dále v rozsudku odůvodněno) v rozsudku ze dne 30.5.2017, č.j. 7 Azs 227/2016-36 (bod 34), uvedl, že *„Příslušný správní orgán posoudí, zda důvody k upuštění od osobního podání žádosti jsou dány a od toho, k jakému závěru dospěje, bude odvozen jeho další postup... Pokud veřejná moc neumožnila žadateli podat žádost osobně proto, že mu nezajistila možnost podat ji v přiměřené době, lidsky důstojným způsobem, nemůže nepodání žádosti osobně samo o sobě vést bez dalšího k zastavení řízení o ní pro bezpředmětnost podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu či k jinému obdobnému meritornímu rozhodnutí o ní. K takovému způsobu rozhodnutí o žádosti by byl správní orgán oprávněn, pouze pokud by žadateli možnost osobního podání žádosti lidsky důstojným způsobem byla poskytnuta, avšak žadatel by této možnosti nevyužil a současně by se u žadatele nejednalo ani o odůvodněný případ“.* Dále v tomto rozsudku rozšířený senát NSS uvedl (bod 33), že i na úseku povolení k pobytu má zastupitelský úřad v kompetenci v odůvodněných případech od povinnosti od osobního podání žádosti na základě svého uvážení upustit a konstatoval, že *„Je zjevné, že upuštění anebo naopak neupuštění od výše uvedené povinnosti, nesmí být projevem svévole, nýbrž musí především reflektovat obsah neurčitého právního pojmu „odůvodněných případů“.*

„Odůvodněnost“ zastupitelský úřad či ministerstvo vnitra posuzují zejména s ohledem na obecné poměry státu, v němž se žádost českému zastupitelskému úřadu podává, a na osobní či jiné relevantní poměry samotného žadatele.“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30.5.2017, č.j. 7 Azs 227/2016-36, bod 33).

23. Z uvedeného vyplývá, že právní úprava výslovně nestanoví, o jaké konkrétní případy, resp. „odůvodněné případy“ ve smyslu ust. § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, se jedná, kdy konkrétní posouzení závisí na správním uvážení příslušného správního orgánu. Samozřejmě soud může přezkoumávat tuto správní úvahu pouze v případě, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Na druhé straně samotné vymezení neurčitěho pojmu v každém konkrétním případě je součástí rozhodovací činnosti správních orgánů a soud je oprávněn věcně přezkoumat i konkrétní úvahy správního orgánu, které se týkají vymezení tohoto neurčitěho pojmu v každém konkrétním případě. Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, považoval zastupitelský úřad a i žalovaný za „odůvodněné případy“ ve smyslu ust. § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců důvody hodné zvláštního zřetele, zejména ty, které již správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, když tvrdil, že „ZU Hanoj příkladmo řadí k nim zejména důvody zdravotní, resp. sociální.“ Jádrem sporu mezi účastníky je následně uvedené tvrzení žalovaného o tom, že „Pojmově však nejde o důvody tkvící v tom, že žadatel nebyl úspěšný k získání termínu prostřednictvím registračního systému, který, viděno jeho pohledem, údajně neplní svoji funkci. Je nutno dodat, že tak zákon činí záměrně, s cílem umožnit státním orgánům diferencovaný přístup žadatelů o pobytová oprávnění s ohledem na odlišné v daném čase a dané zemi podstatné okolnosti. Neúspěšné pokusy registrace přes systém Visapoint však nemohou být objektivní překážkou, resp. důvodem, pro který by mohl zastupitelský úřad od povinnosti osobního podání upustit. To, že se žadatel nemohl po několika pokusech zaregistrovat, zatímco systém nabídl registraci jiným, úspěšnějším, žadatelům, nemůže být důkaz o tom, že systém Visapoint nebyl funkční.“ S tímto rozlišením se krajský soud ztotožňuje, když úvahy správního orgánu nejsou ani v rozporu s právním názorem rozšířeného senátu NSS obsaženém v jeho rozsudku ze dne 30.5.2017, č.j. 7 Azs 227/2016-36 (bod 34), který krajský soud již výše citoval. V tomto rozsudku se v souvislosti s řešením důsledků zmíněné žádosti bez osobního podání rozlišují situace, kdy veřejná moc neumožní žadateli podat žádost osobně proto, že mu nezajistí možnost podat ji v přiměřené době, lidsky důstojným způsobem (což se právě vztahovalo k systému Visapoint v případě řešeném rozšířeným senátem NSS), přičemž nemůže nepodání žádosti osobně samo o sobě vést bez dalšího k zastavení řízení či k jinému obdobnému nemeritornímu rozhodnutí o ní, když „K takovému způsobu rozhodnutí o žádosti by byl správní orgán oprávněn, pouze pokud by žadateli možnost osobního podání žádosti lidsky důstojným způsobem byla poskytnuta, avšak žadatel by této možnosti nevyužil a současně by se u žadatele nejednalo ani o odůvodněný případ.“ Z toho vyplývá, že pokud by žadateli možnost osobního podání žádosti „lidsky důstojným způsobem“ nebyla poskytnuta (zejména s nefungováním systému Visapoint, protože citovaný závěr z rozsudku rozšířeného senátu NSS se týkal právě fungování tohoto systému), tak i v tomto případě se automaticky bez dalšího nejedná o „odůvodněný případ“. Pokud by tedy v dané věci žalobce podal žádost jiným způsobem než osobně, v době, kdy Zastupitelský úřad v Hanoji jako vykonavatel veřejné moci neumožnil žalobci podat žádost osobně proto, že mu v důsledku nefunkčnosti systému Visapoint nezajistil možnost podat ji v přiměřené době lidsky důstojným způsobem, tak by nepodání žádosti osobně nemohlo ještě vést samo o sobě bez dalšího k zastavení řízení.

24. V projednávané věci však žalobce tuto cestu nezvolil, tedy nepodal žádost o zaměstnaneckou kartu jiným způsobem než osobně, nepodal ji v době fungování systému Visapoint (přestože uváděl a prokazoval, že se o to bezúspěšně v této době pokoušel), ale postupoval jinak, když podal žádost nikoliv osobně, ale podal ji jako součást stížnosti na postup zastupitelského úřadu, když ji zahrnul do přílohy k této stížnosti. Samozřejmě je třeba přisvědčit žalobci, ostatně to vyplývá i z konstantní soudní judikatury (srov. již výše citovaný bod 26 rozsudku NSS ze dne 27.7.2016, č.j. 10 Azs 219/2015-67), že o zmíněný „odůvodněný případ“ se může jednat i tehdy, když vznikne překážka na straně zastupitelského úřadu, tj. nejen překážka na straně žadatele. Skutečnost, že žalovaný tento důvod připouští, vyplývá i přímo ze skutečnosti, že zmíněný rozsudek aplikoval i v žalovaném rozhodnutí, přičemž ten právě cituje z rozsudku NSS ze dne 31.5.2011, č.j. 9 Aps 6/2010-106 (uveřejněn pod číslem 2387/2011 Sb. NSS), přičemž uvedenou citaci z tohoto rozsudku přímo žalovaný v žalovaném rozhodnutí uvedl, tedy tento názor sám v rozhodnutí aplikoval, tedy připustil v souladu s konstantní soudní judikaturou, že se může jednat i o překážku na straně zastupitelského úřadu. A tomuto případu se pak věcně věnoval, když se podrobně zabýval postupem zastupitelského úřadu v souvislosti se zrušením systému Visapoint a přechodem na nový systém (zejména bod 7 žalovaného rozhodnutí). Není tedy pravdou, jak se snaží účelově tvrdit zástupce žalobce v žalobě, že by objektivní překážka na straně zastupitelského úřadu žalovaný nepovažoval za „odůvodněný případ“ ve smyslu ust. § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, pro který je možné upustit od povinnosti osobního podání žádosti. Žalovaný pouze uvedl, že výčet důvodů, za kterých by bylo možné upustit od osobního podání žádosti v „odůvodněných případech“, zastupitelský úřad uvedl jen příkladmo a vyloučil z okruhu těchto důvodů pouze neúspěšné pokusy registrace přes systém Visapoint, které však v souladu s již výše zmíněným závěrem lze považovat za případ, kdy se žadatel neúspěšně pokusil registrovat přes systém Visapoint. Nezákonnost žalovaného rozhodnutí by způsobila jen taková úvaha žalovaného, kdy by ten výslovně vyloučil překážky na straně zastupitelského úřadu z okruhu zmíněných důvodů pro upuštění od osobního podání žádosti a věcně by se nezabýval konkrétním případem žalobce a nehodnotil by situaci na straně zastupitelského úřadu v době podání žádosti. Pak by samozřejmě žalobce mohl být krácen na svých právech (§ 65 odst. 1 s.r.s.). Žalovaný však v žalovaném rozhodnutí citoval ze zmíněného rozsudku NSS, tedy ztotožnil se s názorem, že i překážka na straně zastupitelského úřadu lze považovat za zmíněný „odůvodněný případ“, zároveň se však věcně zabýval žalobcem tvrzenými skutečnostmi, ve kterých právě žalobce spatřoval tento „odůvodněný případ.“ Žalovaný správně poukázal na ust. nejen § 169d, ale i na ust. § 169f zákona o pobytu cizinců, podle něhož je žadatel povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza, nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo k trvalému pobytu způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce. V daném případě navíc správně citoval z rozsudku rozšířeného senátu ze dne 30.5.2017, č.j. 10 Azs 153/2016-52, který v bodu 101 obsahuje závěr, jenž vyslovil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30.8.2012, č.j. 8 As 90/2011-62 (uveřejněno ve Sbírce rozhodnutí NSS č. 2756/2013 Sb.), podle něhož *„Je na veřejné správě, jakým způsobem technicky uspořádá vyřizování žádosti o nejrůznější pobytová oprávnění, aby byla schopna je i za přiměřených nákladů zvládat. Musí však v každém případě umožnit žadatelům takové žádosti v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem podat. Je na veřejné správě, zda ke splnění tohoto úkolu využije informační technologie, víceetapňovou proceduru posuzování žádostí, prvky náhodného výběru, nástroje ekonomické regulace (správní poplatky v citelné výši) anebo*

kombinaci některých z těchto či jiných nástrojů. Zvolené nástroje však musí být založeny na racionálních a férových pravidlech a umožňovat průběžnou i následnou kontrolu toho, že nejsou zneužívány či používány svévolně“. K tomuto naprosto vyčerpávajícímu a výstižnému závěru NSS lze pouze dodat, že pokud by tomu tak nebylo, tak v takovém případě by bylo možné uvažovat o tom, že by se mohlo jednat o zmíněný „odůvodněný případ“, pro který by mohlo být rozhodnuto o upuštění od osobního podání žádosti. Tedy jestliže by veřejná správa „technicky“ neuspořádala vyřizování žádosti o dané pobytové oprávnění takovým způsobem, kdy by nebylo umožněno žadatelům, tedy i žalobci v dané věci, takové žádosti v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem podat, přičemž zvolené nástroje (tj. technické řešení), by nebyly založeny na racionálních a férových pravidlech a neumožňovaly by průběžnou i následnou kontrolu toho, že nejsou zneužívány či používány svévolně, což by ale muselo být konkrétně prokázáno, tak by se mohlo jednat o zmíněný „odůvodněný případ“. Žalovaný v dané věci v této souvislosti dospěl k závěru, že „Přechod na nový objednávací systém v průběhu měsíce listopadu bezpochyby takovým technickým opatřením byl a pouhé třítydenní pozastavení možnosti objednání k podání žádosti v souvislosti s přechodem na nový systém rozhodně nebylo z hlediska časového horizontu nepřiměřené.“

25. Jak vyplývá ze správního spisu, z žalovaného rozhodnutí a není mezi účastníky sporné, ostatně jak již soud výše uvedl, žalobce podal žádost, která byla předmětem žalovaného rozhodnutí, v době, kdy byl ukončen dosavadní provoz systému Visapoint, tudíž je zcela nadbytečné se vyjadřovat k minulému období, kdy tento systém Visapoint fungoval a žalobce údajně neúspěšně podával žádosti v tomto předchozím období, ale předmětnou žádost podal dne 20.11.2017, když ji předložil zastupitelskému úřadu jako přílohu stížnosti, přičemž v této době byla na úřední desce zastupitelského úřadu v souladu s ust. § 169f zveřejněna informace, že v tomto období, tedy v době od 1.11.2017 do 30.11.2017 jsou termíny k podání žádosti objednány v rámci dosavadního provozu systému Visapoint a že současně je připravován nový způsob objednávání termínů pro příjem žádostí na období od 1.12.2017 s tím, že nové informace budou zveřejněny na webových stránkách zastupitelského úřadu dne 24.11.2017. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že „Z uvedeného sdělení jasně vyplývá, že zveřejněným způsobem sjednání termínu k podání žádosti ve smyslu § 169f zákona č. 326/1999 Sb. je pro termíny pro období do 30.11.2017 systém Visapoint a pro termíny od 1.12.2017 nový systém, který bude oznámen dne 24. listopadu 2017, tedy s dostatečným časovým předstihem proto, aby již od 1.12.2017 mohli žadatelé podávat na ZU Hanoj své žádosti o pobytová oprávnění.“ Je nesporné a netřeba to ani dokazovat, jak navrhuje zástupce žalobce v žalobě, že dosavadní systém Visapoint vykazoval nedostatky, přičemž ani žalovaný nesporně, že by v předchozí době měl žalobce problémy s registrací prostřednictvím systému Visapoint. Nelze však k tíži zastupitelského úřadu ve prospěch žalobce přičítat předchozí neúspěšné pokusy žalobce o tuto registraci, když právě z důvodu přechodu na zcela nový systém žalovaný v době podání zmíněné žádosti řešil technické uspořádání vyřizování žádostí o pobytová oprávnění.
26. Jedinou a stěžejní otázkou pro posouzení, zda se nejednalo o překážku na straně zastupitelského úřadu, je to, zda toto „technické uspořádání“ vyřizování žádostí umožnilo žadatelům, tedy i žalobci, žádost v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem podat (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS dne 30.5.2017, č.j. 7 Azs 227/2016-36 (bod 34). Zároveň je třeba ve smyslu výše zmíněné judikatury zjistit, zda zvolené nástroje byly založeny na racionálních a férových pravidlech a umožňovaly průběžnou i následnou kontrolu toho, zda nejsou zneužívány či používány svévolně (srov.

rozsudek NSS ze dne 30.8.2012, č.j. 8 As 90/2011-62, uveřejněno ve Sbírce rozhodnutí NSS č. 2756/2013 Sb.). Žalobce však podal svou žádost v době, kdy ještě bylo předčasné hodnotit to, zda zvolené nástroje, tedy nové technické řešení, je založeno na racionálních a férových pravidlech a umožňuje průběžnou i následnou kontrolu toho, zda nejsou zneužívány či používány svévolně (srov. rozsudek NSS ze dne 30.8.2012, č.j. 8 As 90/2011-62, dále i bod 101 rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 30.5.2017, č.j. 10 Azs 153/2016-52), kdy v době podání žádosti ještě tento systém funkční nebyl. Ostatně ani sám žalobce v žalobě neuvádí žádné konkrétní námitky proti novému systému, když se pouze vrací k předchozímu systému Visapoint, který v té době již byl zrušen. To považuje soud pouze za účelovou námitku, která má za cíl pouze obejít zcela legální postup zvolený zastupitelským úřadem, přičemž krajský soud nepovažuje zmíněné přechodné období, po které zastupitelský úřad vyřizoval jen žádosti z předchozího období v souvislosti s přechodem na nový systém, za excesivní, tedy nepovažuje třítydenní pozastavení možnosti objednání k podání žádosti v souvislosti s přechodem na nový systém z hlediska časového horizontu za nepřiměřené, když zároveň ani z žaloby nevyplývá žádná námitka, která by svědčila o tom, že by i nový systém neumožnil podat žalobci žádost lidsky důstojným způsobem. Krajský soud dospěl k závěru, že daný případ nelze hodnotit jako „odůvodněný případ“, čili zmíněné přechodné období nelze hodnotit tak, že by přechod na nové technické uspořádání vyřizování žádostí neumožnilo žalobci podat žádost v přiměřeném časovém horizontu (srov. rozsudek NSS ze dne 30.5.2017, č.j. 10 Azs 153/2016-52, bod 101).

27. Uvedený závěr krajského soudu je stěžejní a vede k závěru, že žaloba nebyla důvodná, když krajský soud nezjistil pochybení správního orgánu při postupu v dané věci. Další námitky již nemohly ovlivnit tento závěr, přičemž tyto považuje krajský soud již pouze za účelové. Krajský soud odmítá postupovat podle návrhu žalobce, tj. aby „vyšetřoval“, kdo a kdy na zastupitelský úřad byl vpuštěn a prováděl rozsáhlé dokazování výsledkem pracovníků žalobce, navrhovaných svědků, např. zástupce velvyslance České republiky v Hanoji za účelem zjišťování, „kdo, kdy, co“ na zastupitelském úřadě dělal v uvedeném období. Krajský soud vychází z výše uvedeného závěru, že tedy zmíněná třítydenní doba je přiměřená jako časový horizont pro přechod na nový systém z dosavadního systému Visapoint. V tomto směru odmítá krajský soud provádět dokazování ve prospěch účelových tvrzení žalobce, která jsou uváděna v podstatě za účelem legalizace postupu žalobce. Zástupce žalobce si neuvědomil podstatnou skutečnost, že totiž tímto způsobem by byla v dané věci obcházena platná právní úprava, takový způsob jednání by vytvářel nerovnost mezi účastníky správního řízení, mezi těmi žadateli, kteří postupovali podle platné právní úpravy, tj. respektovali v souladu s ust. § 169f zákona o pobytu cizinců způsob sjednání termínu zveřejněném zastupitelským úřadem pro osobní podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, který zastupitelský úřad zveřejnil na své úřední desce a mezi těmi, kteří podali žádost nikoliv osobně, ale jako přílohu ke zmíněné stížnosti, navíc v době, kdy zmíněný systém Visapoint byl již zrušen. Postup žalovaného byl zcela legitimní a předvídatelný, když ze zmíněné informace na úřední desce měl možnost žalobce zjistit způsob sjednání termínu osobního podání žádosti, tedy nejednalo se o žádnou objektivní překážku na straně žalovaného, kterou by bylo možné teoreticky považovat za zmíněný „odůvodněný případ“. Navíc žádný jiný důvod, který by mohl být považován na tento odůvodněný případ, žalobce neuvedl. Žalobce se v podstatě jen snažil, obrazně a v nadsázce řečeno, „předbíhat ve frontě“, a to za pomoci účelově zvoleného postupu, který mohl být legitimním v jiné době. Navíc, jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí a žalobce to ani

nepopřel v žalobě, právní zástupce žalobce podal v období od 6.11.2017 do 20.11.2017, tedy v inkriminovaném období, více než 200 žádostí o upuštění od osobního podání žádosti s typizovanou argumentací. To krajský soud považuje za zcela účelový postup s přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem, který je v žalobě podporován účelovými námitkami, navíc s nesprávnou právní argumentací (např. když považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné z důvodu nesprávných závěrů žalovaného) a s rozsáhlými důkazními návrhy (jen v žalobě je jich 23, další dodával zástupce žalobce dodatečně, např. 2 CD s nahrávkou videa a s kopií Sborníku z vědeckého semináře uskutečněného v Kanceláři veřejného ochránce práv k problematice azylového a cizineckého práva a k fungování systému Visapoint). Žalobce, potažmo právní zástupce žalobce, vůbec nerespektovali skutečnost, že je třeba poskytnout správnímu orgánu přiměřenou dobu k provedení změny technických opatření, což se v dané věci nestalo. Krajský soud považuje za nadbytečné, aby se konkrétně věcně zabýval tím, zda toto technické opatření nemohlo být učiněno „ze dne na den“, jak se zřejmě domnívá účelově žalobce, resp. jeho právní zástupce.

28. K dalším námitkám, které již nemohly mít vliv na zmíněnou stěžejní otázku, uvádí soud následující:
29. V dané věci je rozhodná informace zastupitelského úřadu, zveřejněná na úřední desce, přičemž z té jednoznačně vyplývá, že ve zmíněné době byl realizován přechod na nový systém a nové žádosti budou vyřizovány v novém systému, a to pro termíny od 1.12.2017, přičemž tento nový systém bude oznámen 24.11.2017, což byl dostatečný časový předstih pro podání žádosti o pobytová oprávnění. Krajský soud nevidí proto žádný smysl v tom, aby dokazoval skutečnosti tvrzené žalobcem v části V. žaloby, tedy že žalovaný cíleně ignoroval zásadní skutkovou okolnost, a sice že došlo k naprostému uzavření zastupitelského úřadu, tedy že od 9.11.2017 do 30.11.2017 zastupitelský úřad omezil svůj provoz, resp. že kompletně uzavřel zastupitelský úřad a zrušil termíny pro podání žádosti, které byly stanoveny prostřednictvím systému Visapoint v době před 31.10.2017, zcela oprávněně. Žalobce však přece nepodal danou žádost v době před 31.10.2017, o takové žádosti žalovaný nerozhodoval, když žalobce podal tuto žádost v příloze zmíněné stížnosti dne 20.11.2017. I na tom lze demonstrovat pouze účelovost tvrzení zástupce žalobce v žalobě. Pokud žalobce v této části žaloby opětovně poukázal na to, že svou žádost podal v období, kdy žádný způsob pro sjednání termínů k podání žádosti objektivně neexistoval, tak na tom nic neshledává krajský soud nezákonného, když to nepovažoval za zmíněný odůvodněný případ (argumentace soudu viz výše). Nejednalo se o postup v rozporu s ústavní zásadou legální licence, jak nesprávně tvrdí zástupce žalobce, ale o postup, který je v souladu s platnou právní úpravou, která nestanoví výslovně, že zmíněný systém musí fungovat nepřetržitě, třeba snad i v noci. V dané věci omezení podávání těchto žádostí z důvodu technického uspořádání vyřizování žádostí o pobytová oprávnění bylo zcela přiměřené a umožňovalo dle názoru krajského soudu žadatelům, tj. i žalobci, takové žádosti v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem podat, když ani žalobce v podstatě neuvádí v žalobě žádné konkrétní argumenty, že by tento nový systém neumožňoval „lidsky důstojným způsobem podat žádost“ (hodnocení tohoto systému by bylo navíc předčasné). Navíc žalobce neuvádí žádné argumenty o tom, že by právní úprava neumožňovala na úřední desce zveřejnit zastupitelským úřadem zvolený způsob sjednávání termínů osobního podání žádosti, tedy že by právní úprava „zakazovala“ zastupitelskému úřadu omezit na přiměřené časové období z výše uvedeného důvodu podávání žádostí, to by ad absurdum nebylo možné ani v případě živelných událostí či teroristického útoku. „Naprosté uzavření zastupitelského úřadu“ znamenalo jen dočasné neumožnění žalobci v té

době podat žádost, ale neznemožnilo mu v přiměřeném časovém horizontu tuto žádost podat, když neexistují žádné indicie (a žalobce to ani v žalobě netvrdí), že nový systém by neumožňoval takovou žádost podat lidsky důstojným způsobem ve smyslu zmíněné judikatury rozšířeného senátu NSS. Na tom nic nemění žalobcem tvrzená skutečnost, kterou ani žalovaný ve vyjádření k žalobě nespороval, tedy ji netřeba dokazovat, tedy, že dne 21.9.2017 vyzvalo Ministerstvo zahraničních věcí společnost Absolut net s.r.o. k poskytnutí cenového odhadu provedení činností souvisejících s ukončením systému Visapoint ke dni 31.10.2017, tedy, že zastupitelský úřad věděl o časovém ohraničení fungování systému Visapoint již od roku 2014. Žalobce netvrdil a ani neprokazoval a neoznačoval důkazy v žalobě za účelem prokázání toho, že by pro zavedení nového systému nebylo třeba určitého přechodného období, tedy, že nový systém by mohl být zaveden „ze dne na den“, sám zástupce žalobce (i když v jiné souvislosti, ale lze jeho názor z žaloby použít i pro tento účel) tvrdil, že správní orgány by měly postupovat jako v případě příchodu nového registru řidičů či systému EET, z čehož tedy implicitně nesporně vyplývá, že pro realizaci každého nového technického řešení musí veřejná správa vyčlenit určité časové období, tedy nemůže je provádět „ze dne na den“. A to se týká nejen otázky seznámení účastníků řízení s novými pravidly nového systému, ale samozřejmě a logicky i zavedení tohoto nového systému ve veřejné správě. Jistě zastupitelský úřad mohl předběžně na úřední desce oznámit s určitým předstihem, že bude od 1.12.2017 zaveden nový systém, ale na druhé straně nelze soudem ex officio zjišťovat, zda tak zastupitelský úřad skutečně učinit mohl. O novém způsobu technického uspořádání určitě nerozhodoval pouze zastupitelský úřad, hodnotit způsob technického uspořádání vyřizování žádostí o pobytová oprávnění krajskému soudu nepřisluší. Navíc přece v době, kdy na webových stránkách zastupitelského úřadu byla zveřejněna informace, že systém Visapoint ke dni 31.10.2017 se ruší a nový systém bude zveřejněn až dne 24.11.2017, přičemž tato informace byla zveřejněna s jednodenním předstihem, dne 30.10.2017, tak neexistovala ještě žádná žádost žalobce, resp. tato byla podána až dne 20.11.2017, když tento systém Visapoint byl zrušen. Právní úprava nestanoví, v jakém časovém horizontu je povinen správní orgán účastníkům správního řízení oznámit přechod na nový systém, podstatné je, že nové technické uspořádání vyřizování žádostí musí umožnit žadatelům takové žádosti v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem podat, což se v dané věci stalo (argumentace soudu viz výše). Proto krajský soud považuje zcela za účelové a příliš expresivní, když v žalobě zástupce žalobce za tyto informace umísťuje vykřičníky a význam těchto údajů naprosto účelově zveličuje. Soud považuje i návrhy žalobce na provedení dokazování (např. fakturami za letenky zaměstnanců právního zástupce) za zcela účelové. K tomu, aby žalobce zjistil, jak má postupovat při podání žádosti, mu stačilo seznámit se s uvedenými informacemi na úřední desce zastupitelského úřadu, přičemž k tomuto postupu nebylo třeba využívat nejen leteckou dopravu zaměstnanců právního zástupce žalobce, ale ani jeho právní pomoc. Samozřejmě soud chápe, že zástupci se v podstatě jedná o hájení jeho postupu, který v podstatě obchází platnou právní úpravu.

30. Krajský soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce (část V. žaloby), že je „nepřípustné“, aby tak zásadní změnu, jako je zrušení systému Visapoint, oznámil zastupitelský úřad den před účinností takové změny a nastolení nového systému bez jakýchkoliv informací odložil až a na následující měsíc, když není pravdou, že by se jednalo o „nastolení nového systému bez jakýchkoliv informací“. Příslušné informace byly uveřejněny zákonným způsobem na úřední desce zastupitelského úřadu, navíc tuto „nepřípustnost“ žalobce neopírá o žádnou relevantní právní úpravu, vychází pouze ze svého subjektivního dojmu. Navíc v době této

„oznámení zásadní změny“ byl žalobce pasivní, když žádost podal až po tomto oznámení, tedy není zřejmé, na jakém konkrétním právu byl žalobce tímto postupem krácen.

31. Uvedený postup zastupitelského úřadu, jak soud již výše uvedl, nebyl nezákonným, tedy nelze vytýkat zastupitelskému úřadu, jako to činí zástupce žalobce v žalobě, že ten nepostupoval tak, aby nevznikaly nikomu (zřejmě i žalobci) „zbytečné náklady“. Zbytečné náklady si naopak způsobil žalobce sám, když nevyužil zmíněného zákonného postupu, tedy nevyčkal na zavedení nového systému a obrátil se poněkud neuváženě a předčasně na právního zástupce, tím mu rozhodně vznikly „zbytečné náklady“. Již v předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud naznačil, že není na místě „vyšetřovat“, kdo a kdy byl na Zastupitelský úřad v Hanoji v inkriminovaném období vpuštěn a „co tam konkrétně dělal“. Žalobcem tvrzená skutečnost, že dle zaměstnanců právního zástupce žalobce byly na zastupitelský úřad vpuštěny osoby, které vyřizovaly agendu na konzulárním oddělení, přičemž žalobce navrhoval provést dokazování jejich výsledkem a videonahrávkou ze dne 5.11.2017, ještě přece samo o sobě bez dalšího nemůže prokazovat, že byl postup zastupitelského úřadu nezákonný. Právní zástupce žalobce, potažmo jeho zaměstnanci, nemohli přece vědět, za jakým účelem byly údajně tyto osoby na zastupitelský úřad vpuštěny v době, kdy zastupitelský úřad byl uzavřen. Toto není žádná právně relevantní námitka „dokreslující míru“ údajného nezákonného jednání a „totální ignorance“ zákonem i ústavně zaručených práv, jak tvrdí zástupce žalobce v žalobě. Jestliže zastupitelský úřad deklaroval uzavření zastupitelského úřadu, tak to přece automaticky bez dalšího neznamená, že by zastupitelský úřad musel být vyklizen, zřejmě podle představ zástupce žalobce, budova by byla uzamčena a přístup do ní by zřejmě nemohly mít ani uklízečky. Navíc v žalobě není ani tvrzeno, natož nejsou označeny důkazy za účelem prokázání toho, že by po tuto dobu zastupitelský úřad v rozporu s výše uvedenou informací zveřejněnou na úřední desce zastupitelského úřadu prostřednictvím buď starého systému, či nového systému, či zcela jiného systému, vyřizoval registraci konkrétních nových žádostí. Pokud toto zástupce žalobce by nejen tvrdil, ale označoval by i konkrétní věrohodné důkazy (nikoliv pouze svědeckými výpověďmi jeho zaměstnanců), tak by to mohlo svědčit o tom, že by zastupitelský úřad postupoval v rozporu se zákonem a v této době nezákonným způsobem zvýhodňoval některé žadatele, kteří by se zřejmě nějakým „pokoutným“ způsobem snažili o přednostní vyřízení jejich žádosti v rozporu se způsobem oznámeným oficiálně na úřední desce zastupitelského úřadu. To však žalobce ani v žalobě netvrdil.
32. Námitka údajného překročení pravomoci zastupitelského úřadu (část VI. žaloby) rovněž nemohla mít vliv na zákonnost postupu zastupitelského úřadu, o překročení pravomoci by se mohlo jednat jen v případě, když by zastupitelský úřad rozhodoval mimo svou pravomoc, danou zákonnou právní úpravou. Žalobce však v této žalobě pouze míří proti části odůvodnění žalovaného, v níž žalovaný pouze poukázal na nutnost regulace migrace, a to v souvislosti s námitkou rozporu s veřejným zájmem (bod V. žalovaného rozhodnutí). V takovém případě se může jednat pouze o námitku týkající se nesprávné argumentace žalovaného, nikoliv nedostatku jeho pravomoci, když pro posouzení pravomoci správního orgánu je podstatné, že rozhodoval o zamítnutí žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, včetně zastavení řízení o této žádosti, přičemž zmíněná argumentace v bodu V. žalovaného rozhodnutí nebyla důvodem pro zamítnutí žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu a zastavení řízení, který by byl uveden v rozhodnutí zastupitelského úřadu a v rozhodnutí žalovaného. Avšak i kdyby tato argumentace byla jediným důvodem pro zamítnutí žádosti, mohlo by se jednat o

nedostatek týkající se odůvodnění žalovaného rozhodnutí, nejednalo by se však o vadu řízení z důvodu nedostatku pravomoci správního orgánu. Navíc nosným důvodem žalovaného rozhodnutí není jeho závěr k námitce týkající se rozporu s veřejným zájmem, veřejným zájmem v dané věci není rozhodně to, aby žadatel o pobytové oprávnění postupoval v rozporu s právní úpravou a obcházel v podstatě zákonný postup.

33. Na konstatování žalovaného o tom, že samotnou podstatou víza a pobytového oprávnění je regulace vstupu na území státu pobytu, neshledává krajský soud nic nezákonného, což se týká i komentáře žalovaného k významu Směrnice 2011/98/ES ze dne 13.12.2011, která v článku 8 odst. 3 výslovně potvrzuje právo státu nepřijmout ke zpracování/neumožnit přijetí takové žádosti, resp. odmítnout přijetí takové žádosti, která může být považována za nepřípustnou z důvodu stanovení objemu vstupu přijímání státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání. Na tom, že žalovaný neshledal za odporující této směrnici postup zastupitelského úřadu, který je v případě převisu poptávky po určitých pobytových titulech oprávněn přijímat jen určitý, omezený počet žádostí, neshledává krajský soud nic nezákonného, co by vybočovalo z pravomoci ze zákonných mezí takové úvahy správního orgánu. A to tím spíše, když postup zastupitelského úřadu krajský soud neshledal nezákonným (argumentace soudu viz výše). Ostatně sám žalobce neuvedl k obsahu této argumentace žádnou konkrétní věcnou námitku, čili se s ní v podstatě sám implicitně ztotožnil. I kdyby, jak žalobce tvrdí, „*argumentace o regulaci migrační politiky jednak nejsou ve fázi řízení o žádosti o prominutí povinnosti osobního podání žádosti na místě*“ a i kdyby „*formulace jakýchkoliv závěrů o regulaci migrace nepříslušela ani zastupitelskému úřadu ani žalovanému*“, tak by to nemělo za následek nezákonnost žalovaného rozhodnutí, jelikož tato argumentace neobsahovala nosný důvod žalovaného rozhodnutí. Navíc, i kdyby tato argumentace v žalovaném rozhodnutí obsažena nebyla, tak by rozhodnutí nemohlo být pro žalobce příznivější, když se nejednalo o nosný důvod výroku žalovaného rozhodnutí.
34. Rovněž je nedůvodná námitka žalobce obsažená v žalobním bodu, označeném jako „*Ignorování konkrétní situace žadatele*“ v bodu VII. žaloby. Existence problémů systému Visapoint je nesporná, což ostatně vyplývá i z konstantní soudní judikatury, takže k tomu není třeba provádět rozsáhlé dokazování, jak se ostatně v celé žalobě takového dokazování domáhá zástupce žalobce (přičemž zcela přehlíží ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., podle něhož rozsáhlé nebo zásadní doplnění skutkového stavu, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, způsobuje pouze vadu žalovaného rozhodnutí, přičemž, i když platí princip plné jurisdikce ve správním soudnictví, tak soudní řízení ve správním soudnictví není a nemůže být pokračováním správního řízení a rozsáhlá či zásadní doplnění skutkového stavu na základě rozsáhlého dokazování již možné není, neboť správní soudy nemohou nahrazovat činnost správních orgánů). Je již v podstatě notorietou, jak je systém Visapoint hodnocen i v judikatuře NSS (srov. např. bod 64 rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 30.5.2017, č.j. 10 Azs 153/2016-52). Navíc nejedná se o žádnou spornou skutečnost, ke které by bylo třeba provádět dokazování, když sám žalovaný připouští nedostatky ve fungování systému Visapoint, pouze dodává, že právě v reakci na kritiku fungování systému Visapoint z mnoha stran, včetně BIS a Úřadu veřejného ochránce práv, došlo ke změně systému (tedy sám žalovaný nijak nepopírá, že i ze strany Úřadu veřejného ochránce práv a BIS existují připomínky k tomuto systému), čili krajskému soudu není jasné, proč by měl provádět rozsáhlé dokazování výročními zprávami BIS a dalšími podklady svědčícími o nedostatcích v systému Visapoint, tedy měl by např. při jednání přehrávat zmíněná CD. Dokazování se provádí k prokázání sporných

skutečností, nikoliv těch, která mezi účastníky nejsou sporná (srov. i § 120 odst. 4 o.s.ř.). Podstatné je však to, že žalobce podal uvedenou žádost v době, kdy tento systém již byl zrušen a podle názoru krajského soudu v dané věci nelze „upřednostnit“ žalobce, tedy umožnit mu postupovat v rozporu se zákonným postupem (jak soud již výše uvedl) jen z toho důvodu, že žalobce v předchozím období registrován prostřednictvím systému Visapoint nebyl. Je třeba vycházet z nové situace, tedy respektovat aktuální stav a je třeba nepřipustit to, že by jen v důsledku této předchozí neúspěšnosti žalobce byl ten z tohoto důvodu automaticky zvýhodněn před ostatními žadateli, kteří respektovali nově zvolený zákonný postup a technické řešení, se kterým se mohli seznámit v souladu s platnou právní úpravou na úřední desce zastupitelského úřadu, jak soud již výše uvedl. I kdyby se jednalo v případě žalobce o nezákonný postup v případě řešení jeho předchozí žádosti prostřednictvím systému Visapoint, když by žalobci nebyla zajištěna možnost podat žádost v přiměřené době, lidsky důstojným způsobem, tato nezákonnost nemůže vést k vytvoření další nezákonnosti, spočívající v obcházení zákonného postupu (argumentace soudu viz výše) a zvýhodnění žalobce oproti jiným žadatelům. Navíc žalobce v takovém případě měl možnost se domáhat nápravy, a to žalobou na nezákonný zásah, jak ostatně bylo uvedeno i v rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 30.5.2017, č.j. 10 Azs 153/2016-52, anebo v té době, tj. kdy podával žádosti, v době fungování systému Visapoint, resp. se pokoušel registrovat v tomto systému, tak v takovém případě mohl podat žádost jiným způsobem než osobně, tedy mohl zvolit ten způsob, který zvolil i v dané věci, tedy mohl podat tuto žádost v příloze stížnosti, to by však musel učinit v době fungování systému Visapoint a musel by současně prokázat i to, že tento systém nebyl v době podání žádosti funkční a neumožnil mu podat žádost lidsky důstojným způsobem. To však žalobce za fungování systému Visapoint neučinil a domáhá se uznání zákonnosti postupu ve zcela jiné situaci, kdy již tento systém byl zrušen a žalobce měl možnost seznámit se s výše zmíněnou informací na úřední desce zastupitelského úřadu, měl tedy respektovat „nová pravidla hry“, která nevybočila ze zákonných mezí, jak soud již výše uvedl. S námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (část VIII) se soud již vypořádal výše, na zákonnost rozhodnutí pak nemá vliv ani námitka, na kterou „v *neposlední řadě*“ poukázal zástupce žalobce v závěru této části žaloby. Pro věc bylo zcela nerozhodné tvrzení zástupce žalobce, že se „*naprosto identicky*“ dostavoval k zastupitelskému úřadu ve snaze podat žádost o pobyťová oprávnění v případě jiných žadatelů v roce 2016, přičemž namítá, že „*Zastupitelský úřad tedy identicky skutkovou okolnost žadatelů z roku 2016 a 2017 vyložil naprosto odlišně podle toho, jak se mu to aktuálně hodilo do argumentace, kterou se snaží jakkoliv zabránit žadatelům už jenom v podání žádosti.*“ To jsou v podstatě subjektivní dojmy zástupce žalobce, když naopak on v žalobě uvádí argumentaci, která se mu zcela zjevně „hodí“ (viz výše zmíněné úvahy o nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí, o údajném nedostatku pravomoci atd.). Navíc se nejedná o nosný důvod odůvodnění žalovaného rozhodnutí, který by se vztahoval k výroku žalovaného rozhodnutí.

35. Vzhledem k tomu, že skutkový stav věci nevyžadoval doplnění navrhanými důkazy, soud navrhané dokazování neprováděl.
36. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
37. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 27. června 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu